

POWER-DESIGN

Med sang skal land bygges

- og energien rejses

Birgit Lynge

2010

Med sang skal land bygges

Rejsning – energirejsning!

” - Åh, hvis dog bare energien kunne rejse sig af graven lige nu...”

Vi kender det alle: at være i situationer hvor stemningen er anspændt, tung og opgivende. Situationer hvor vi er til et møde, men føler at det er en begravelse, hvor endog slægtningene slås om arven, endnu før jordpåkastelsen har fundet sted.

I vores gode stunder tænker vi: *”Hvad kan jeg bidrage med for at rense luften, bygge energien op på ny og finde ind til sagens kerne?”* – Vi ser os omkring i forsamlingshuset eller mødelokalet og får øje på nogle Højskolesangbøger, som er puttet langt væk på en hylde under projektorgrejet.

Her er det, at mit mod og min gode opdragelse kommer til hjælp. Selv om mødelederen som barn ikke har siddet halen flad på klaverbænken, så kan hun spille og synge, og hun gør det gerne, ved jeg.

En fællessang

Der sker nu det, at hun som mødedeltager tager ordet og foreslår forsamlingen, at vi indleder næste diskussionsrunde med at synge nummer 91 i Folkehøjskolens Sangbog. – Sagen er den, at den forestående diskussion skal dreje sig om store og smertefulde besparelser, men i tankerne har hun som leder, hvilken uberegnelig pris det vil koste, hvis medarbejdere går ned med stress eller chefen selv kun lige har energi til det allermost nødvendige - hvis den såkaldte bekymringscirkel får overtag, og indflydelsescirklen svinder helt ind.

Da lederens ord med rette har klang af autoritet, ægthed og troværdighed, går forsamlingen med til hendes intermezzo: en fællessang. Øjeblikket efter stemmer de fleste i, og et nyt samspil og samvær med samklang, i det mindste med en fælles grundtone, er slået an.

Sangen har 11 vers! Det er mange, og den tager lang tid...

Nu med glæde

Det er nu tydeligt at høre, at den fælles tone ændrer sig fra vers til vers.

Der kommer ligefrem klang i de enkelte stemmer. Også i dem der før var spidse og klangløse. Ansigterne lyser op sammen med stemmerne. Kroppene rundt på stolene løsnes, som modtog de behagelige berøringer. Den stramme og stedvist overbelastede ”elastik”, der skulle binde energien sammen i lokalet, løsner sit tag i sjælene. Sidste vers sættes an. Sidste linje udsynges: *”... med ret og fred og glæde!”*

- Man vil som person på medhør registrere, at denne sidste sætning fra at blive sunget ud nu sidder som et moderne banner i neonrør på bagvæggen bag forsamlingen – som ved et storstilet politisk landsmøde hvor partierne har slået sig sammen og nu vier deres hele indsats for alles bedste uanset politisk farve og bogstav. Enhver har sunget med sit næb. Enhver yder nu med sin bedste evne. Alt er godt sådan.

Forsamlingen har de samme kerneord i ryggen.

Deltagerne er belyst af de sungne ord i deres hjerter.

Deltagerne har mærket en fælles puls og frem for alt: energien har rejst sig, og glæden ligefrem bobler... Den må komme fra en udtømmelig kilde, hvorfra sangen har fjernet eventuelle opdæmmede sten. "Det levende vand" strømmer og ordene med. Ord der vil noget for fællesskabet. Ord der kommer fra hjertet og derfor når de andres hjerte. Ord at sætte bag handling.

Sangen: verdens dygtigste terapeut

Min erfaring er, at sang i sig selv er verdens vidunderligste og dygtigste musikterapeut, som gør noget ved os alle og vores fællesskab – uden at terapeutisere. Den gør alt det for os og i os, som er behøvet for at være og forblive os selv i ydmyghed og værdighed og med troen i behold. Den sprænger grænser og heler sår. Den frisætter det fælles åndedrag, så vi igen kan trække vejret frit – sammen.

De faglige og saglige emner er herefter peanuts at håndtere.

Vi slår til lyd for, at sangen kommer på enhver dagsorden både før, under og efter – og ind imellem, når behøvet. Den tid, der her bruges, kommer mangefold tilbage i form af livsglæde, imødekommenhed og åbenhed, tro på sig selv og hinanden, et kreativt flow som skaber Guldæg, tilgængelige for enhver der vedkender sig et fadderskab til dem.

Birgit Lyngé

